

HEB MIJ LIEF

Heb mij lief

De weg, het lijden en de liefde

Het levensverhaal van Gerard Wermers

Geschreven door Marion van Doorm

© 2017 G. Wermers / Uitgeverij U2pi

Titel: Heb mij lief, de weg het lijden en de liefde

Het levensverhaal van G. Wermers

Auteur: Marion van Doorm (www.alsdedagvangisteren.nu)

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-667-5

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Bericht voor de lezer

De schrijver wil de lezer van dit levensverhaal erop wijzen dat dit boek vol staat met de herinneringen van Gerard Wermers. De schrijver heeft nergens wederhoor toegepast en sommige feiten zijn niet nagetrokken. Het is een weergave van zijn geschiedenis en zijn mening. De uwe kan anders zijn.

Marion van Doorm

Auteur

Interpretatie door Gerard van het schilderij op de omslag, zijn eigen creatie.

Wat je het eerst opvalt is, dat het beeld van het schilderij gaat van onderen naar boven, van donker naar het licht, van verleden naar de toekomst, van achtergrond naar het hier en nu.

Het onderste grijze vlak is het verleden, mijn achtergrond; mijn pijnlijke verleden. Met daarop de liggende figuur, mijn verslagen lichaam, gebukt onder de pijnlijke momenten in het leven.

Ook herinnert deze figuur aan de mensen die ik moest loslaten in de dood. Een herinnering aan de beschadigde jeugd, het seksueel misbruik, met alle vernederingen ten gevolge daarvan.

De zwarte grillige lijn in het midden, duidt op de pijnlijke rouw.

De staande figuur, voelde ik aan alsof ik ben gekruisigd, met het hoofd gebogen, bedekt door de arm, om het verdriet te verbergen.

Ik word meegenomen op de grote witte wolk, vergezeld van een gouden duif, die me verder begeleid naar het hemelse, naar een gevoel van vrede met jezelf, na een lange weg van verwerking en acceptatie.

De schaduw-duif duidt op het kwade. Ik heb de keus om te kiezen, voor het goede, of voor het kwade. Ik heb mogen kiezen voor de gouden duif, die me in vrede zal laten voortgaan.

Inhoud

Korte introductie	9
I De liefde	13
II Het lijden	55
III Leven	73
IV Inzichten in het leven, heden & toekomst	89
V De dingen die me dierbaar zijn	103
Nawoord	119
Bijlage: brief van Aartsbisdom Utrecht, gegrondverklaring klacht seksueel misbruik	121

Korte introductie

Dit is het levensverhaal van Gerard Wermers, voluit, Gerardus Cyrillus Hyacinthus Maria Wermers geboren op 21 april 1954 in Hengelo, Overijssel. Hij heeft een geregistreerd partnerschap met Martin Sogtoen, geboren op 26 februari 1955.

Zijn moeder heette: Annie Maria Lubbers, geboren in 1922, overleden in 2012. Zijn vader George Wermers is geboren in 1916 en overleden in 1997. Zijn ouders zijn getrouwd in 1951 en gescheiden in 1995.

In 1951 werd het oudste broertje van Gerard geboren, Cyril Emanuel Maria. Hij overleed helaas toen hij vier maanden oud was. In 1959 werd zijn jongste broer geboren, Cyril Bernardus Maria.

Zijn schoonfamilie

De vader van Martin heette Gerardus Johannes Bernardus Sogtoen, geboren in 1917, overleden in 1996. Zijn moeder Euphemia Maria Arkink is geboren in 1924 en overleden in 2015. Zij kregen naast Martin nog zeven kinderen: Gerrit (1951), Bennie (1953), Gerdie (1956), Alfons (1960), Annemarie (1961), Marga (1962) en Wilfried (1963).

Onder de appelboom – Rutger Kopland

*Ik kwam thuis, het was
een uur of acht en zeldzaam
zacht voor de tijd van het jaar.
de tuinbank stond klaar
onder de appelboom.*

*ik ging zitten en ik zat
te kijken hoe de buurman
in zijn tuin nog aan het spitten
was, de nacht kwam uit de aarde
een blauwer wordend licht hing
in de appelboom*

*toen werd het langzaam weer te mooi
om waar te zijn, de dingen
van de dag verdwenen voor de geur
van hooi, er lag weer speelgoed
in het gras en ver weg in het huis
lachten de kinderen in het bad
tot waar ik zat, tot
onder de appelboom*

*en later hoorde ik vleugels
van ganzen in de hemel
hoorde ik hoe stil en leeg
het aan het worden was
gelukkig kwam er iemand naast mij
zitten, om precies te zijn jij
was het die naast mij kwam
onder de appelboom, zeldzaam
zacht en dichtbij
voor onze leeftijd.*

I De liefde

Mijn grote liefde, Martin

Het was 1973. Ik zat in het eerste jaar van de opleiding verpleegkunde in Hengelo en leerde daar een jongen kennen, Gerrit Sogtoen, de oudste broer van Martin en een flierefluter. Door zijn aanwezige karakter was het voor mij goed met hem om te gaan. Hij maakte me losser en haalde me eigenlijk uit mijn isolement dat ik had overgehouden uit de tijd dat ik op het internaat 't Kruisselt in De Lutte zat.

Zo, als vriend van Gerrit, ben ik bij de familie Sogtoen thuisgekomen. Terugkijkend ben ik daar eigenlijk diep van onder de indruk en verwonderd, want mijn en onze geschiedenis is daar, bij Pentrop begonnen. Pentrop was een groot familiehotel-restaurant in Hengelo (Overijssel). Dat trok me erg aan want ik houd van gezelligheid.

Ik leerde ook moeder Sogtoen kennen, zij was de kok en ik was graag bij haar. Ik hoopte ook dat ik de liefde van een moeder mocht meemaken, wat ik bij mijn eigen moeder zo erg had gemist. Martins moeder was een gezellige, bescheiden vrouw die altijd aan het werk was. Al snel vroeg ik haar of ik kon helpen. Ik wilde altijd werken, dat was ik zo gewend. Zij heeft me leren koken, en ik heb diners voor 300 man gekookt. Na het werk dronken we wat, ik wilde graag vrienden maken. Na een aantal weken leerde ik ook Martin kennen. Hij had de functie van bedrijfsleider en organiseerde veel van de feesten en diners. Op een dag hadden we een zware klus achter de rug. We hadden een groot diner verzorgd en voorbereidingen getroffen voor een bruiloft van een paar honderd mensen.

Martin en ik besloten even de tuin te gaan zitten. Daar, onder de appelboom, stond een bank. Terwijl we daar zo lekker aan het uitrusten waren, kwam Martin plots met een verhaal. Hij vertelde dat Dinnie, het kindermisje, had beweerd dat Martin veel beter bij mij paste dan Gerrit, met wie ik zo optrok. Ik begreep het meteen. Toen werd het even stil. We keken elkaar aan en waren blij met elkaar, want het moeilijkste was nu uitgesproken.

Martin was een stille ingetogen jongen, die vooral heel hard werkte. Hij stond altijd klaar voor zijn ouders en broers en zusters. We werkten veel samen en werden vrienden en al gauw groeide er iets 'nieuws' tussen ons. We hadden elkaar gevonden, voor het eerst in ons leven, twee jongens die nu samen een geheim hadden: verliefd op elkaar!

We probeerden uit te komen voor onze gevoelens maar het was ingewikkeld. We waren twee jongens in de pubertijd. Ik viel voor die lieve, bescheiden en verlegen jongen. Het heeft lang geduurd voordat we samen 'uit de kast konden komen'. We waren bang voor de reacties van de familie. We deden alles stiekem.

Toen ik ontdekte hoe Martin in het leven stond ben ik nog meer van hem gaan houden. Ik wist toen al, ik zal er altijd voor Martin zijn, ik ga door water en door vuur voor hem.

*Mijn eerste liefde, Henk (*1955 – †1974)*

Ik wist niet wat homoseksueel zijn was. Ik had soms wel meer gevoel bij een bepaalde jongen, waarmee ik vriendjes wilde worden en graag bij in de buurt was. Maar ik wist niet wat dat betekende. Over dat soort dingen werd niet gepraat. Maar ik had dat gevoel niet met meisjes. Toen ik een jaar of zestien was werden mijn gevoelens voor jongens sterker.

Martin was niet de eerste jongen op wie ik verliefd werd. Mijn eerste liefde was Henk. In het weekend ging ik altijd bij de dieren werken. Mijn vader had bij zijn fabriek een kinderboerderij waar ik elke vrije dag ging werken. We hadden geiten, herten, eenden en kippen. Er was altijd van alles te doen, uitmesten, voeren en harken. Er kwam regelmatig een jongen aan het gaas staan, die wilde mij graag helpen. Dat was van harte welkom natuurlijk. Hij was mijn eerste liefde, maar ik hield het voor me. Tussen Henk en mij was het duidelijk, al spraken we er nooit over. We hadden een diepe vriendschap.

Inmiddels was ik aspirant eerstejaars verpleegkundige in Hengelo en het viel mij op dat Henk vaak viel tijdens het werk op de kinderboerderij. Na een aantal weken heb ik tegen hem gezegd dat hij naar de dokter moest gaan. Hij wilde niet maar ging uiteindelijk toch. Ze dachten dat er iets met zijn meniscus was. Hij moest geopereerd worden en ik heb hem naar de operatiekamer gebracht. Ik voelde ook dat er iets niet in orde was met Henk. Ik werkte in hetzelfde ziekenhuis waar Henk was geopereerd, op de afdeling E, chirurgie. Ik wilde altijd bij hem zijn. Ik ruilde mijn diensten met collega's zodat ik op belangrijke momenten voor hem klaar kon staan. Bijna elke dag werd ik ingedeeld op zijn kamer. We deelden dagelijks alle spanningen rond zijn ziekte. Hij was flink en ik beurde hem

op. Na de operatie hoorde ik de arts en de hoofdzuster praten, ik heb ze op de gang staan af luisteren. Ze zeiden dat er nog een keer geopereerd moest worden omdat ze dachten dat het kwaadaardig was. Met een smoes heb ik voor elkaar gekregen dat ik mocht werken op de kamer van Henk.

Ook voor die tweede operatie heb ik hem weggebracht en weer opgehaald, hij wist toen nog van niks. Daarna kreeg hij van de arts te horen dat het kwaadaardig was en zijn been geamputeerd moest worden. Hij was boos op mij: *'Je hebt het al die tijd geweten he?'*. Hij is naar huis gegaan en kwam na het weekend weer terug om geopereerd te worden. Ik had gezorgd dat ik op dat moment dienst had. Zijn ouders, broer en zussen waren mee en ze waren allemaal heel verdrietig. Alleen Henk niet, die zei dat we er een feestje van moesten maken. Henk was zijn vader en moeder aan het troosten.

Ook zijn vriendin Emmy was bijna dagelijks aanwezig. Zij was erg ontdaan van alle gebeurtenissen en stond Henk bij op de momenten wanneer hij dat nodig had. Als ik terugkijk was het een warme familie die goed voor elkaar zorgde.

Na de amputatie heb ik hem een paar dagen verzorgd, leerde om zijn stomp te verbinden en te verzorgen. Hij had fantoompijn. Het enige dat ik voor hem kon doen, was zorgen dat het hem aan niets ontbrak. Ik heb grapjes gemaakt, ben flink geweest en heb geprobeerd hem op te beuren. Na een paar dagen mocht hij van de arts uit bed. Maar Henk wilde niet, hij schaamde zich voor zijn ene been. Ik moest doortastend zijn. Ik heb hem uit bed getild en in de rolstoel gezet. Hij was boos en verdrietig. Ik heb de deur opengedaan, de rolstoel naar buiten gezet en de deur weer dichtgedaan. Ik ben aan de andere kant van de deur gebleven. Later ben ik weer naar hem toegegaan en toen was het goed. Hij was er doorheen.

Het was kersttijd, zijn wond heelde. Ik wilde de afdeling versieren, de mooiste kerststal van het hele ziekenhuis wilde ik op

de afdeling hebben. Van de hoofdzuster kreeg ik toestemming om dat samen met hem te doen. Henk deed wel mee, hij vond het fijn dat ik zijn vriend was.

Later is hij naar huis gegaan en hij kwam weer op zaterdag bij de dieren werken.

Hij had een prothese gekregen, maar kon daar niet mee overweg. Hij liep met krukken.

Het gewone leven ging weer door, zijn ouders waren heel bezorgd om hem en hebben zich altijd afgevraagd of Henk wel gezond zou blijven. Om de tijd beter door te komen ging hij vrijwilligerswerk doen in de bibliotheek van Borne.

Op een dag vertelde Henk mij dat hij met kinderen gepraat had die hem uit hadden gescholden voor 'éénpoot'. Hij heeft deze kinderen apart genomen en met hen gepraat over hoe het is om een been te verliezen en met hen gedeeld wat invaliditeit is. Henk was veranderd, iedereen was onder de indruk hoe Henk zijn leven leefde.

In de loop van de tijd werd hij dikker, klaagde daar ook over. Ik wist wel wat dat betekende: hij had uitzaaiingen. We spraken er niet over. In het ziekenhuis hebben ze een paar liter vocht uit zijn buik gehaald. Hij at slecht en ging achteruit. Ik werkte inmiddels op een andere afdeling toen Henk weer opgenomen werd in het ziekenhuis. Henk dacht dat ik op afdeling E werkte en daar wilde hij naar toe en hij was ruzie aan het maken met de verpleging omdat zij hem op D wilde leggen, de afdeling waar ik nu werkte. Ik heb hem dat duidelijk kunnen maken en toen was het goed. Maar het was moeilijk, hij was er slechter aan toe dan ik dacht. Hij kon niet meer eten en drinken.

Ik heb nog geprobeerd of hij nog kleine stukjes brood kon eten, maar het ging niet meer. Ik heb langere tijd bij hem gezeten.

We waren in stilte bij elkaar.

Ik zou met Martin een week op vakantie gaan en had dus een groot probleem, ik zat vol angst. Uiteindelijk heb ik tegen Henk gezegd: 'ik heb het gevoel dat ik afscheid van je moet nemen'. Henk zijn antwoord was: 'dat gevoel heb ik ook, maar ik zie je wel weer'. Na mijn dienst ben ik heel rottig naar huis gegaan, naar Martin. Ik heb afscheid van Henk genomen zonder woorden.

Toen ik weg was, wilde Henk niet meer op afdeling D blijven, hij wilde naar E. Dat hebben ze gedaan en daar is hij overleden. Ik had nooit op vakantie moeten gaan, kon het helemaal niet verwerken. Dat neem ik al mijn hele leven met me mee.

In die hele ziekteperiode was ik onder de indruk van hem, hij werd wijzer. Zijn ouders waren overbezorgd, die troostte hij altijd.

Ik ben nog vaak bij zijn ouders langsgegaan. Zijn ouders vonden dat fijn want ik was een herinnering aan hun zoon. Henk en zijn ouders hebben nooit met elkaar gesproken over zijn ziek zijn. Ze beschermden elkaar. Achteraf kun je zeggen dat dat hun leven was, voor elkaar zorgen. Na zijn overlijden was het voor mij heel duidelijk dat ze dat gemist hebben. Het zou mooi geweest zijn als ze daar wel over hadden kunnen praten.

Na een paar jaar heeft zijn moeder aan mij gevraagd waarom ik zo dicht bij Henk was. We waren hele goede vrienden heb ik gezegd en zo was het ook.

Elke keer als ik in Twente ben, kan ik het niet laten om even naar zijn graf te gaan. Ook zijn ouders liggen daar nu, drie meter verderop. Zij hebben het verdriet meegenomen in het graf. Verdriet waar ik getuige van ben geweest. Elke keer als ik bij zijn graf ben, gaan al die herinneringen door mij heen.

Ik ga nog steeds naar zijn graf, bloemen brengen. Ik praat dan

tegen hem. Bij het weggaan zeg ik altijd: 'Met jou gaat het wel goed, ik ga weer verder.'

Henk